

Sygn. akt I C 1346/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2019r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant – Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2019 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w C.

o zapłatę

orzeka:

powództwo oddala.

Sygn. akt I C 1346/18

UZASADNIENIE

Powód I. K., w pozwie złożonym do Sądu Okręgowego w Płocku w dniu 21 maja 2018 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwoty 5351 zł wraz z odsetkami ustawowymi. Powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie za wyegzekwowanie przez komornika sądowego takiej kwoty jako należności z tytułu egzekucyjnego jakim była ugoda sądowa zawarta przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie w dniu 9 listopada 1993 r. przez powoda z (...) w W..

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w Płocku uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie według właściwości (postanowienie k. 26 akt).

Pozwany Skarb Państwa - Sąd Rejonowy w Ciechanowie, reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego w Ciechanowie, wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że powód nie wykazał jakiego uszczerbku doznał i w czym przejawiała się jego szkoda oraz w jaki sposób Skarb Państwa przyczynił się do jej powstania. Ponadto podniósł zarzut przedawnienia roszczenia (odpowiedź na pozew k. 37-38, 70 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 listopada 1993 r. przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie I. K. zawarł ugodę sądową z (...) w W.. W ugodzie I. K. zobowiązał się do zapłacenia na rzecz (...) w W. kwotę 53512800 zł w trzech równych ratach płatnych do 10 każdego miesiąca począwszy od grudnia 1993 r. przy czym w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat cała

kwota stawała się natychmiast wymagalna. W dniu 16 marca 1994 r. ugodzie tej została nadana klauzula wykonalności (dowód: kserokopia tytułu wykonawczego k. 63-64 akt).

Egzekucję na podstawie powyższego tytułu wykonawczego prowadził w 1994 r. Komornik Sądu Rejonowego w Ciechanowie (dowód: kserokopia zawiadomienia k. 42 akt).

W niniejszej sprawie I. K. wskazał, że doznał szkody w wysokości 5351 zł z tego względu, że Komornik wyegzekwował taką kwotę, działając na podstawie ugody zawartej przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie. W okresie kiedy toczyła się sprawa przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie I. K. w dniu 9 września 1992 r. złożył do tutejszego Sądu pozew przeciwko (...) Kolejnictwa w W. o unieważnienie umowy najmu. Do pozwu były dołączone dokumenty. Sprawa była zarejestrowana pod sygnaturą I C 428/92. Ze względu na braki formalne pozwu Sąd Rejonowy w Ciechanowie w dniu 16 listopada 1992 r. wydał zarządzenie o zwrocie pozwu w sprawie I C 428/92 Dokumenty zostały wysłane na wskazany przez powoda adres, jednakże korespondencja została zwrócona do Sądu z adnotacją adresat nieznany. Dokumenty pozostawały w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie do 23 lipca 2004 r., po czym zostały zniszczone na podstawie zarządzenia Prezesa Sądu Rejonowego w Ciechanowie i za zgodą Archiwum Państwowego (...) W. Oddział w M. na brakowanie dokumentacji niearchiwalnej kat. B (dowód: pismo k. 15 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych dokumentów oraz zeznania powoda I. K. k. 35-36, 77-78 akt.

Sąd uwzględnił dołączone do akt dokumenty. Autentyczność i treść dokumentów nie była kwestionowana przez strony i nie budziła również wątpliwości Sądu. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, gdyż znalazły potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach. Stan faktyczny sprawy w zasadzie nie jest sporny, a przedmiotem sporu jest okoliczność, czy w tych okolicznościach powód doznał szkody, co stanowi ocenę prawną,

Sąd zważył co następuje:

Zdaniem Sądu żądanie powoda nie ma podstaw prawnych.

W myśl art. 415 kodeksu cywilnego kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak wskazuje się w orzecznictwie i literaturze przesłankami odpowiedzialności jest zaistnienie szkody, wystąpienie faktu, z którym ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot oraz związek przyczynowy pomiędzy czynem niedozwolonym, a szkodą przy czym szkoda winna być jego zwykłym następstwem. Nadto podnosi się w literaturze, że ogólną zasadą odpowiedzialności deliktowej jest wystąpienie winy. Przy czym za wystąpienie szkody można odpowiadać bez winy, na zasadach ryzyka lub słuszności. Wina polega bowiem na działaniu bądź zaniechaniu określonego działania. Postać i stopień winy nie mają znaczenia dla przypisania odpowiedzialności, gdyż wina może być przypisana choćby w przypadku najmniejszego zawinienia. Wskazać również należy na przepis art. 361 § 1 k.c., który wprowadza dodatkową przesłankę odpowiedzialności, a mianowicie zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Ciężar dowodu spoczywa w toku procesu, na podstawie art. 6 k.c., na powodzie.

Powód I. K. nie wykazał już pierwszej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej. Zawinienie pozwanego polegać miało na wyegzekwowaniu przez Komornika kwoty 53512800 zł, przy czym Komornik wyegzekwował należność, działając na podstawie tytułu wykonawczego - ugody zawartej przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie. Komornik egzekwując należność dysponował tytułem wykonawczym. Ugoda sądowa, po przeprowadzeniu postępowania klauzulowego, stanowił pełnoprawną podstawę egzekucji, na podstawie której wierzyciel zrealizował swoje

uprawnienia procesowe. I. K. nie złożył zażalenia na postanowienie Sądu nadające klauzulę wykonalności ani skargi na czynności komornika, natomiast dochodzi w niniejszej sprawie naprawienia szkody polegającej na fizycznym nie doręczeniu zwróconego pozwu..

Odpowiedzialność osobista funkcjonariusza nie jest objęta regulacją art. 417 i n. k.c., niemniej jednak nie można jej wykluczyć. Wówczas odpowiedzialność państwa i np. urzędnika miałyby charakter solidarny. Wyróżnić w tym zakresie można dwie sytuacje: odpowiedzialność cywilną np. sędziego w stosunku do osoby poszkodowanej oraz odpowiedzialność wobec Skarbu Państwa z tytułu roszczeń regresowych. Odpowiedzialność funkcjonariusza może być oparta wyłącznie na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Warunkiem odpowiedzialności na podstawie tego przepisu jest wykazanie winy sprawcy szkody; przyjmuje się, że postawienie zarzutu winy usprawiedliwione jest w razie spełnienia się trzech przesłanek - bezprawności zachowania, umyślności lub nieumyślności oraz poczynałości sprawcy. Okoliczność zawinionego działania pozwanego powinna być jednak wykazana zgodnie z ogólnymi zasadami dowodzenia – art. 6 k.c. Ciężar udowodnienia powyższego ciążył na powodzie. Należy zważyć, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7 poz. 76).

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie nie można ustalić związku przyczynowego pomiędzy kwotą dochodzoną przez I. K. a działaniem Sądu Rejonowego w Ciechanowie. Powyższe skutkowało oddaleniem powództwa.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda, który przegrał proces.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.